

được bộ ngựa cái đứng dè khuất phục bộ ngựa đực được chế biến lại thành một bộ quyền kỳ ảo và ác liệt, mệnh danh là Bạch mi quyền phổ. (1) Văn Bình nghĩ thầm là nếu chàng lỡ trốn bị nàng sửa lưng thì cũng chẳng chết chóc gì. Bạch mi quyền phổ chỉ gồm 2 khi giới chính: đòn cùi trỏ và đòn đầu gối. Da thịt nàng rắn chắc như đúc trong khối bê-tông, Bích Ngọc khó thể quất chàng bị thương.

Vì vậy, chàng hùng hục đi tìm Bích Ngọc. Nàng đã mất khá nhiều thời giờ giải thích cho chàng hiểu về sự trục trặc tâm lý của nàng. Và để chàng khỏi quên, nàng đã mở ngăn kéo lấy con bộ ngựa bằng bạc đeo lên đầu. Phút chốc tiên sắp tới, chàng còn nhìn thấy bức họa bộ ngựa... hai con bộ ngựa sửa soạn làm tình.

Ông thầy tu trình nguyên lần đầu giữ vai trò chủ động cũng không đến nỗi quá vụng về như Văn Bình khi ấy. Không những chàng quá vụng về,

I. Bạch mi quyền phổ còn được truyền dạy trong một số tỉnh huyện ở miền nam nước Tàu. Vị võ sư lỗi lạc nhất là Lỗ Thời đã quy tiên vào năm 1952, ông còn môn sinh ở Hương cảng, Đài loan và Hoa Nam. Sau ngày kiểm soát Hoa lục, dường như nhà cầm quyền công sản không khuyến khích môn phái Bạch mi vì nghe đâu môn phái này có liên hệ với Quốc Dân Đảng của Tưởng thống chế,

chàng còn luyêp quynh nữa. Máu giai nhân bộ ngựa sôi sùng sục trong người nàng, và chàng đã ngã nhào trên nệm. Không biết nàng khiêng chàng khi nào, khiêng bằng cùi trỏ hay bằng đầu gối. Chỉ cảm thấy đau nhói. Rồi chàng mê man.

Nhưng chàng không mê man lâu. Có lẽ vì tài nghệ Bạch Mi quyền phổ của người đẹp bộ ngựa chưa đạt tới trình độ đàn chị. Có lẽ vì thân thể chàng kiên cố như chiến xa bọc thép. Cũng có lẽ vì ông Trời không nỡ chơi khăm điệp viên Z-28 quá đáng, môn ăn ái tình hiển dăng tận miệng, mùi thơm ngào ngạt, lại bắt chàng nằm thẳng đơ như khúc gỗ...

Anh dèn êm mát vẫn nhảy múa trên phích cà-phê giọt nước nâu rớt kêu lanh tanh, và trên làn da láng mượt nõn nà của Bích Ngọc. Văn Bình chống một tay gối trên nệm tùm tùm cười với nàng. Quái lạ, chàng bị đánh ngất, vậy mà chàng không nhức đầu, tay chân không rời rã, chàng vẫn thoải mái, vẫn khỏe khoắn hơn bao giờ hết.

Thấy chàng cười, nàng ôm chầm lấy chàng. Nàng khóc to hơn, nhưng là khóc trong sung sướng. Vừa khóc, nàng vừa kể lể:

— Anh đừng giận em nhé! Không hiểu sao khi ấy em chẳng biết gì nữa... anh đụng em, đột nhiên em có cảm giác cuống họng thở bị chặn nghẹt.

em phải vung vẩy để giành giật dưỡng khí. Rồi... rồi cùi trỏ của em chạm mạch máu ở cổ anh... em cứ tưởng anh bị trọng thương, em sợ xanh cả mặt em gọi tên anh, và lay mình anh, mãi không thấy anh phản ứng, em hoảng hốt phải gọi điện thoại cấp cứu... .

Văn Bình vội vã đẩy nạng ra, mặt chàng hơi tái.

— Chết, em gọi cho ai, gọi Cảnh sát Cấp cứu hay sở Cứu hỏa ?

Thật ra trong thâm tâm chàng sợ nạng kêu đây nói cho nơi khác, chứ không phải Cảnh sát Cấp cứu hoặc sở Cứu hỏa. Bích Ngọc là cộng sự viên thân cận của ông Hoàng. Nàng không thuộc thành phần hành động, chuyên đấu võ, bắn súng hoặc ăn cắp tài liệu mật, nên nàng không mang bí số Z. Nàng là chuyên viên tài chính. Nói nôm na, nàng coi về kinh tài. Sản nghiệp của nàng được tặng hiến cho Sở, nàng chỉ giữ lại tạm đủ để sinh sống. Tiếng là «tạm đủ», song nàng vẫn có thể tiếp tục quẳng hàng đồng đô-la qua cửa sổ. Vì nàng quá giàu, nàng có công với Sở, nàng lại nắm giữ một số đầu mối bí mật, nên ông tổng giám đốc đã trang bị trong nhà nàng một hệ thống bảo vệ an toàn đặc biệt.

Nhà nàng choán trọn lầu 8, lầu cao nhất một đin-dinh đồ sộ, nguy nga, tọa lạc gần cuối đường

Tự Do, nhìn ra bến tàu, không xa ông hàn' doanh Sở Mật Vụ bao nhiêu. Các tầng dưới được cho ngân hàng và công ty thương mại kỹ nghệ thuê làm văn phòng, tầng thứ 8 hoàn toàn biệt lập, không nghe tiếng động phố xá vì tường, nên phòng được lót vật liệu kiến trúc hãm thanh, tòa nhà lại được điều hòa khí hậu. Vào ra chỉ có một lối duy nhất, một cánh cửa dẫn đến thang máy riêng, và thang máy này chỉ lên thẳng lầu 8.

Về tiện nghi tối tân thì kê đây một cuốn vở học sinh cũng thiếu chỗ. Đại để Bích Ngọc có đủ, cửa mở bằng điện, khí hậu trong phòng có thể thay đổi dễ dàng, và một hồ tắm độc nhất vô nhị, gắn toàn kiếng. Khi gặp biển, ấn nút là đội cận vệ của ông Hoàng cách đó ba trăm mét có thể can thiệp trong vòng 4 phút đồng hồ. Liên lạc với ông Hoàng cũng vậy, Bích Ngọc chỉ cần ấn nút. Nàng có đặc quyền bất cứ giờ nào cũng có thể nói chuyện với ông tổng giám đốc.

Thái độ hốt hoảng của Văn Bình làm nàng sửng sốt. Nàng đáp :

— Không, em có gọi cho ai lạ đâu. Em chỉ gọi về Sở cho ông Hoàng.

Bích Ngọc nói một cách ngây thơ như cô gái 16 bàn chuyện chồng con lần đầu. Nàng không

biết Văn Bình đang choáng váng. Kêu điện thoại cho ông già tổng giám đốc thì chết chàng rồi còn gì..

Chàng mới từ miền Trung về thủ đô được mấy ngày nay. Phụ nữ đất Thần kinh nổi tiếng đẹp hiền, và ngoan kinh khủng, chuyện nào ra Huế chàng cũng không quên nắm đờ với giai nhân. Khốn nỗi lần này trời mưa lụt nhà, thổi đất, suốt tuần không thêm nghỉ. Sông Hương dâng cao, và chảy xiết, không ai dám thả đờ. Nhưng giá trời chỉ mưa lùm phún, chàng cũng không có thời giờ du hí với các hoa hậu của xứ bánh bèo, bánh ướt tôm chấy, bún bò và chè đậu ván vì ông Hoàng — với sự phụ lực của Nguyên Hương, nữ thần Ghen tuông—đã tính toán sát nút, chàng phải làm việc quần quật, và khi xong việc thì phải trèo lên phi cơ riêng đậu sẵn tại Phú Bài về Sài Gòn... Thành ra những ngày, những đêm lẽ ra được sống trong mộng hồng ở Huế lại là những ngày, những đêm hoàn toàn ăn khem tinh ái, chàng định ninh sẽ làm ráp-bén một trận kinh thiên động địa..

Vào trình diện ông Hoàng, chàng mới báo cáo xong kết quả công tác thì ông Hoàng đã chặn họng:

— Cháu Hoàng vừa học hết pho Bạch Mi quyền phở, anh biết tin chưa ?

Đĩ nhiên là Z. 28 chưa biết. Tiếng rằng Văn Hoàng là đứa con trai duy nhất của chàng, và chàng thương yêu nó ghê gớm, chàng ít khi gặp nó. Phần nào vì chàng bận tít tít, không có thời giờ giành cho gia đình, phần khác vì chàng sợ đụng độ Quỳnh Loan, mẹ của Văn Hoàng, và là người vợ không-bao-giờ-cưới của chàng. Đạo này chàng loảng quảng hơi nhiều, Quỳnh Loan hăm sẽ cho chàng một mách.

Chàng bèn đáp :

— Dạ... lâu lắm tôi chưa về thăm nó... nhân tiện được về Sài Gòn, lại chưa có công tác nào gấp rút nên..

Ông Hoàng chặn họng lần thứ nhì :

— Không, hiện có một điệp vụ rất quan trọng rất cấp bách. Nó có thể mang lại cho Sở rất nhiều tiền...

Ông tổng giám đốc không phải là người đại ngôn, vậy mà trong vòng 5 giây đồng hồ ông đã dùng 3 chữ «rất», điều này có nghĩa điệp vụ ông vừa nói thuộc loại quan trọng và cấp bách bậc nhất.

Ông Hoàng thở hơi khói xi-gà Ha-van rồi tiếp :

— Tôi đã đến thăm cháu Văn Hoàng giữa anh, và tôi cũng đến có Quỳnh Loan là anh chưa.

thẽ về nhà. Không biết anh sẽ lên đường khi nào, nhưng chắc là nội đêm nay hoặc ngày mai là cùng.

— Thưa... điệp vụ này vẫn là điệp vụ làm thuê ?

— Phải mình nghèo mặt rệp, không làm thuê cho mấy ông nhà giàu thì đào đâu ra tiền. Các cơ quan bạn vừa liên lạc với tôi, và tôi đã quyết định chọn anh. Bắt đầu từ phút này, Sở được đặt trong tình trạng báo động. Yêu cầu anh đừng ra khỏi thành phố, và đi đâu, đâu là ra đường Tự do uống rượu hoặc mua thuốc lá cũng nên mang máy phát-tuyển theo.

Chàng vàng vọt dạ dạ qua quit nhưng không tuân lệnh. Chàng thót đến phòng của Bích Ngọc, nhưng lại báo cáo với văn phòng trực của Sở là ghé nhà hàng Maxim 's. Chàng có thể nói dối dễ dàng vì nhà hàng này ở kế cận tòa bin-đình tráng lệ ngàn một đêm lễ mà Bích Ngọc có tổ ấm ở lầu 8. Chàng phải dón phép ông Hoàng, sợ bị phá đám. Nhưng Bích Ngọc đã ngáy thò tay ông tôi ở bụi này. Nữ thần ghen tuông Nguyễn Hương sẽ không cho phép chàng hưởng lạc yên ổn.

Chàng không thể rên rỉ thêm nữa. Nàng đã đánh chàng ngất, không lẽ nàng tái diễn lần trở bộ ngựa ôi, lần thứ hai. Vì lại, chàng chỉ vụng vụng

một lần, lần này chắc chắn chàng phải thành công về vang.

Đoán được ý nghĩ của chàng, Bích Ngọc ôm chàng hôn rồi buống mình xuống nệm, ôi tấm nệm rún rẩy, kêu gọi lạ thường... Sau hơn một tuần lễ ăn nhạt bất đắc dĩ, Văn Bình sà xuống,

Nhưng...

Đờ rề mí, đờ rề mí... những nốt đờ rề mí đều đặn từ máy điện thoại trên bàn đêm thánh thốt vẳng ra. Môi chàng đã chạm lên môi nàng, trời ơi môi nàng trơn ướt, cong cong, dày dày, thân thể nóng lửa ra sức nóng tê mê, chàng sắp sửa đạt mục đích như chàng bộ ngựa thẳng lợi ngay trong phút xuất quân tình ái.

Đờ rề mí, đờ rề mí...

Điện thoại của nàng không kêu reng reng chói tai, tuy vậy tiếng đờ rề mí nhẹ nhàng vẫn làm Văn Bình đau buốt tận óc. Hàng chục phần lực cơ bay vượt bức tường âm thanh ngay trên mái nhà vẫn chưa tạo được tiếng ồn lớn bằng và làm thần kinh bệ của chàng bị rung chuyển bằng.

Làn da nóng bỏng của Bích Ngọc bỗng lạnh ngắt. Bị phá quấy bất thần, nàng trở lại bản năng để dẫn của nàng bộ ngựa. Nàng vùng dậy, hươt cùi trở. Trong cơn say sưa, chàng vẫn còn tỉnh, ít

ra là tinh hơn lần trước, nên chàng nhìn thấy miệng đôn. Và hệ đã nhìn thấy là chàng né tránh không mấy khó khăn.

Nàng đánh hột chàng nhưng nàng không đề ý. Tâm thần nàng đang dồn vào âm thanh đồ rờ mi. Nàng nắm lấy ống nghe, nói alô, alô một dãy.

Khi ấy nhĩ tai Văn Bình trở nên thính nhạy hơn bao giờ hết. Và lại Bích Ngọc chưa nhắc máy lên, chàng đã biết người đối thoại ở cuối đường dây là ai.

Bích Ngọc có vẻ bối rối :

— Dạ, tôi đây... thưa đại tá đang ở đây, tôi xin trao máy lại cho đại tá.

Nàng bịt ống nói, quay về phía Văn Bình :

— Ông cụ.

Văn Bình thở dài :

— Em hại anh.

Tiếng thở dài của nàng lớn hơn và dài hơn :

— Hừ, em đây mới khổ. Em khổ hơn anh nhiều. Chính anh đã hại em. Nếu em khéo léo một chút thì đầu đến nổi...

Nhục ôi là nhục... Văn Bình vẫn tự hào bách chiến bách thắng trong võ lâm, cũng như trong tình trường, người đẹp nào cũng ca ngợi chàng «khéo léo», lần đầu tiên, chàng bị thất trận nã nê,

lần đầu tiên chàng bị giai nhân chế bại vụng về. Chàng cảm thấy xấu hổ, nếu có phép dộn thổ chàng đã chui tuột xuống sàn gác bê-tông. Tiếng thở dài ai oán của Bích Ngọc vẫn tiếp tục, chàng đành nín lặng. Khổ hơn nữa, giọng nói khàn khàn quen thuộc của ông Hoàng (ngày thường, chàng mê giọng nói này, giờ đây chàng lại ghét cay ghét đắng) lại vang rền trong đường dây điện thoại :

— Tôi đây. Anh Văn Bình hả ? Sửa soạn xong chưa, tôi cho Lê Diệp đến đón.

Chàng phục vụ dưới quyền ông Hoàng đã lâu, rất ít khi ông Hoàng đích thân từ văn phòng gọi cho chàng ở ngoài. Những cuộc điện đàm như vậy đều qua trung gian của Nguyễn Hương hoặc Lê Diệp, vì chàng như con chim, bay nhảy lung tung, tìm ra nơi hạ cánh không phải dễ. Lý do thứ hai, quan trọng hơn hết, là khía cạnh an ninh. Để bảo toàn tính mạng, ông Hoàng không được quyền gọi điện thoại ra ngoài. Vì từ 6 tháng nay, kỹ thuật âm sát điện tử đã tiến một bước ghê gớm : khi nào muốn giết bạn, người ta chỉ cần quay số điện thoại của bạn, bạn nhắc điện thoại, áp ống nghe vào tai, một làn vi-ba sẽ từ ống nghe vượt qua nhiều cây số đường dây vọt tới, biến thành lưỡi dao vô hình xuyên phá óc bạn, và bạn sẽ thiệt mạng trong

Khoảnh khắc. Nếu vì một lẽ nào đó — vì thời tiết chẳng hạn — làn vi-ba thiếu tác động mạnh mẽ, bạn sẽ bị hoàn toàn mê man hoặc tê liệt trọn đời. Không cách nào cứu chữa.

Ông tổng giám đốc gọi cho chàng, thế tất công việc quá cấp bách và quá quan trọng ông không có đủ thời giờ giao phó chỗ Nguyễn Hương. Cũng có thể.. Văn Bình chợt nghĩ ra. Và khi ấy chàng bỗng thương yêu ông tổng giám đốc vô hạn. Chàng vụt hiểu tại sao ông Hoàng không sai Nguyễn Hương mà lại đích thân nói chuyện với chàng.

Là vì ông Hoàng muốn tránh cho chàng một xen bão tố.. Khám phá chàng đóng đô trong phòng ngủ thần tiên của người đẹp bộ ngựa, Nguyễn Hương sẽ làm trái đất nổ tung. Chưa hết, nàng còn hợp lực với Quỳnh Loan. Với bản lĩnh ghen tuông của Quỳnh Loan phụ giúp, trái đất nổ tung còn là ít, không khéo cả thái dương hệ sẽ tan tành ra thành miếng nhỏ...

Sự hy sinh tế nhị của ông Hoàng làm Văn Bình xúc động. Chàng quên cả phẫn nản bị ông quấy rối. Chàng quên cả người đẹp bộ ngựa, da láng nõn nà, ngực nở phập phồng, đang dính sát ngực chàng. Ông Hoàng gồm thật.. đôn tình cảm của ông đã choáng Văn Bình óc ao.

Giọng hơi run, chàng đáp :

— Thưa, tôi sửa soạn xong rồi. Tôi phải đi đâu, hả ông ?

Ông Hoàng đáp nhanh trước khi gác máy :

— Trong vòng 2 phút nữa, Lê Diệp sẽ có mặt ở thang máy. Phi cơ riêng đang chờ anh tại Tân sơn nhất. Cất cánh đúng 2 giờ rưỡi sáng. Anh sẽ đi Phong Lan. Đảo Phong Lan.

Ông Hoàng đã cúp điện thoại. Bích Ngọc hôn má chàng, nước mắt rơi lã chã. Văn Bình ôm nàng mà thần trí bay bổng đầu đầu. Trời ơi, đảo Phong Lan... từ nhiều năm nay chàng chưa ghé thăm đảo Phong Lan.

Chàng vớ quần áo mặc vội vàng. Không kịp thắt cà-vạt, chàng nhét đại vào túi. Tay chàng dụng nhăm cái quẹt máy bằng vàng khối. Nó là bật lửa chạy bằng gaz, nhưng nó cũng còn là máy phát-tuyến, chàng đi đến đâu nó phát tín hiệu tút tút đến đấy. Cái máy phát-tuyến ti hon này lại làm chàng liên tưởng đến ông Hoàng.

Bỗng chàng đau nhói như bị châm kim. Ông Hoàng vừa nói « trong vòng 2 phút nữa, Lê Diệp sẽ có mặt ở thang máy », như vậy nghĩa là Lê Diệp đã chực sẵn dưới đường, và liên lạc thường trực với ông Hoàng bằng vô tuyến điện. Nghĩa là ông

Hoàng đã biết chàng tò ti đêm nay với người đẹp bộ ngựa. Ông Hoàng đã biết, tất Nguyễn Hương phải biết. Chàng không phải là đàn ông vụng về trong nghệ thuật ân ái, tại sao đêm nay chàng lại vụng về ngoài mức tưởng tượng ?

Tại sao, tại sao ?

Giấy phát đồng hồ kỹ diệu ấy vụt trở lại trong trí nhớ, in rõ từng nét như cuốn phim màu chiếu trên màn ảnh si-cốp. Chết rồi... chàng vừa bị người ta lừa vào xiếc. Chàng đang hân hoan, miệng cười hoa nở, máu chạy rần rần, sửa soạn mở khóa động đào thì mắt bỗng hơi mờ, tay chân bỗng hơi bải hoải. Chết rồi, người ta đã lên bô hóa chất vào cà-phê, ly cà-phê thơm ngon màu nâu gọi cảm đặt trên bàn đêm...

Người ta là ai ? Người ta là ông Hoàng, là Nguyễn Hương, là Quỳnh Loan, là Lê Diệp. Biết đâu người ta còn là giai nhân bộ ngựa Bích Ngọc nữa... Chàng mắc bệnh khoe khoang, luôn luôn vớ ngược làm le, người ta chơi cho một vở.

Bích Ngọc bước theo toan ôm chàng hôn thêm song chàng đã lùi lại. Mặt lạnh như tiền, chàng mở cửa.

Lê Diệp đang đứng lù lù, miệng cười tủm tỉm. Nét mặt xang thiam, Văn Bình co giò đá bạn. Chàng

lừa một thế tuyệt luân trong bộ Bạch mi quyền phở, pho quyền độc nhất vô nhị của loài bộ ngựa, để sửa lưng chàng «sếu vườn» Lê Diệp.

Lê Diệp là võ sĩ hữu hạng, môn võ nào cũng giỏi, nhưng chưa phải đối thủ đồng ki-lô với Văn Bình về Bạch mi quyền phở. Sự toa rập xô xiên của Lê Diệp không thể tha thứ được nữa.

Ngon cước của Văn Bình từng khét tiếng trên hoàn vũ về sức phóng chớp xẹt. Nhưng hồi ới, nó bỗng nặng chình chịch như đeo tảng đá ngàn cân. Văn Bình có cảm giác như thân thể chàng đang biến thành kim khí, chón cứng xuống nền gác mặc dầu dầu óc chàng vẫn tỉnh táo, vẫn sáng suốt.

Văn Bình mất thăng bằng, và ngã khụy.